

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L	
Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E
De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet
Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON No. 748

S U M A R :

Asupra Art. 239 Cod. Penal, de d-l Dem. D. Stoenescu;

JURISPRUDENȚĂ :

Curtea de Casație secția I: Stanca N. Stancu cu Nicolae Iorga, cu o Observație de d-l D. Alexandresco;

Tribunalul Vâlcea: G. Georgescu cu Fabrica de bere „Azuga”; Tribunalul Comercial Ilfov: George Degen cu Ion Feder și N. I. Eliad;

Judecătoria Simila-Tutova: I. Popescu cu S. Balmuş;

Curtea din Bruxelles: Femeia măritată făcând un apel fără să fie autorizată de soț, judecătorii trebuie să îi acorde un termen spre a căpăta autorizația, iar nu să l respingă d'a plano, cu o Observație;

Legea Corpului de avocați, de d-l E. E. Vincler.

Informațiuni.

ASUPRA ART. 239 CODUL PENAL

Articolul 239 C. p. dă naștere la o discuție relativă la expresiunea de «incapacitate de lucru» din textul său, discuție, care nu de mult a făcut obiectul ocupării acestei reviste.

Discuțiunea devine interesantă fiind-că, la noi, dacă loviturile sau răniurile sunt simple fără consecințe (art. 238 C. p.) acestea intră în competența judecătorului de ocol, iar dacă lovirile sau răniurile au avut consecințe și intervine un certificat medical, în care va fi specificat și incapacitate de lucru (corporală), chiar o zi, atunci se va aplica art. 239 C. p., și faptul intră în competența tribunalului.

Incapacitatea de lucru este deci criteriul de a determina competența.

Ce este dar incapacitatea de lucru? Ce sens au aceste cuvinte?

Dacă cercetăm cu deosebită atenție legea vom vedea că, cuvântul de incapacitate nu este explicat, de aceea vom recurge la interpretări și nu vom face mai bine de cit a studia chestiunea la francezi, de oare-ce același articol există și la ei, cu oare cară mică schimbări.

În Codul penal francez în art. 309 (239 rom.) se vorbește de o incapacitate de lucru *personală* și prin această denumire mai toți autorii înțelegând *muncă corporală* și numai unul singur înțelegând *muncă profesională* (Rauter. Traité de dr. crim. No. 457) sau cum e numită, *muncă obișnuită*.

Și se înțelege munca corporală, sau mai bine zis incapacitatea corporală, căci aceasta poate fi apreciată de judecător și aceasta ar fi consecința loviturilor, căci fisicul este cel care suferă.

Din expunerea de motive a Cod. penal francez rezultă această interpretare, căci iată ce găsim în ea: «Passons maintenant à l'examen des attentats qui ne portent point le caractère de meurtre, mais qui cependant présentent des actes de violences que la loi doit sévèrement réprimer. Ainsi, des coups auront été portés ou des blessures auront été faites; la personne blessée ou frappée aura essuyé une maladie, ou se sera trouvée dans l'incapacité absolue de se livrer à aucun travail personnel» și mai departe repetându-se: «qu'il faut que le malade soit dans l'impuissance de vaquer à aucun travail corporel».

De asemenea în Codul din 1791 fr., în art. 21, titlu 2: «lorsqu'il a été constaté par les attestations légales des gens de l'art que la personne maltraitée était, par l'effet des blessures, rendue incapable de vaquer pendant plus de quarant jours à un travail corporel».

Și tot așa raportorul Codului penal francez din 1810: «que la gravité de la crime doit d'abord se déterminer par les effets ou par l'intensité des blessures ou les résultats des violences, et que cette intensité ne peut se mesurer que par le nombre de jours que la personne maltraitée a été malade, on empêchée de vaquer à un travail corporel».

Chestiunea aceasta și la noi a fost tratată de d-l Jonescu-Dolj, trăgând concluzia, că și în Codul penal român e vorba de o incapacitate corporală deducând aceasta din norma care există în privința agravării pedepsei în materie de rănire și loviri; legea prevăzând: *lovituri simple*, fără nici o consecință (238 C. p.), *lovituri grave*, cu consecințe, victima având incapacitate de lucru (239 C. p.) sau vre un membru sluit (240 C. p.) și *lovituri grave*, care au cauzat moartea (241 C. p.).

Interesul discuției mai provine și după cum chestiunea se referă la daune (chestiune civilă),

cind trebuie observată munca saŭ referitor la pedeapsă (chestiune penală) cind se va avea în vedere gravitatea loviturilor și după cum incapacitatea muncii corporale a fost de o durată mai scurtă saŭ mai lungă; trebuind a nota că, dacă ar fi vorba de o incapacitate profesională, rezultatul în privința gravității delictului ar fi bizar, de oare-ce ar depinde de natura profesiunii și nici de cum de natura saŭ intensitatea loviturilor.

Așa dar, din cele două sisteme: primul—incapacitate de lucru profesională, prin care pacientul este oprit de a-și exercita profesia; secundul—incapacitate de lucru corporală, prin care pacientul este oprit de a exercita orî-ce fel de muncă și noi suntem pentru sistemul al doilea, sistemul lui Garraud, Faustin Hélie și alții.

* * *

Față de cele expuse pînă aci, se poate ușor vedea că chestiunea ridicată de d-l doctor N. N. Burghel, în acest ziar: *dacă un bolnav stînd în spital poate să nu aibă incapacitate de lucru, saŭ să aibă o incapacitate de mai puține zile de lucru de cît a stat în spital?*—a fost bine venită, căci s'a lămurit o situațiune juridică, de oare-ce de multe ori se presintă judecătorii saŭ tribunalelor certificate medicale în care se constată cite zile a stat pacientul în spital, fără a se specifica dacă are saŭ nu incapacitate de lucru. Și de multe ori zilele de ședere în spital se consideră ca o incapacitate de lucru, ceea-ce face ca să se aplice art. 239 C. p.; ceea-ce nu este juridic, căci în multe cazuri șederea în spital poate să fi fost cauzată saŭ de o vreme urită, saŭ de nevenirea la timp a ajutorului de transport saŭ de lipsa de îmbrăcăminte, etc.; prin urmare această ședere, de și provoacă o incapacitate de lucru, însă cauza ei n'a fost boala; la alții chiar boala, pentru care s'aŭ dus la spital, poate să nu fie cauzatoare de incapacitate de lucru și totuși să stea în spital pentru însănătoșire, iar alții, poate bolnavi dinainte, fiind loviți saŭ răniți, boala li s'a agravat și aceasta, încă, ar trebui avută în vedere. Pentru aceasta, medicul care liberează certificatul trebuie să specifice câte zile pacientul a fost pur bolnav și dacă aceea boala,—căci nu toate—a produs incapacitate de lucru corporală și cite zile, căci dacă s'ar socoti ca incapacitate toate zilele cît a stat pacientul în spital, aceasta n'ar fi de loc juridic, căci deși șederea în spital îi produce implicit o incapacitate de lucru profesională, totuși, nu trebuie a fi luată în considerare de judecători, cind e vorba de penalitate, fiind-că incapacitatea legală este cea corporală, trebuie însă a fi ținută în seamă pentru daune, cind e vorba de reparații civile.

Ast-fel dar, rănirile și lovirile cu certificate medicale fără incapacitate de lucru corporal va fi de competența judecătorului de ocol, iar celelalte de competența tribunalului (*).

Craiova

Dem. D. Stoenescu

Fost magistrat
avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE și JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 29 Septembrie 1903

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, President

Stanca N. Stancu cu Nicolae Iorga

Filiațiunea copiilor legitimi. — Dovedirea unei asemenea filiațiuni. — Dacă ea se poate face direct prin martori, fără a se face mai întâi dovada lipsei actului de naștere saŭ a posesiunii de stat.—(Art. 292, 293 și 296 C. civil).

Filiațiunea copiilor legitimi se dovedește, în primul rând prin actul de naștere trecut în registrele stărei civile, și numai în lipsa unui asemenea act, se poate face dovada prin posesiunea de stat saŭ prin martori.
Prin urmare, de aci rezultă că, filiațiunea nu se poate dovedi direct prin martori, fără a se face mai întâi dovada lipsei actului de naștere și a posesiunii de stat.

Decisiunea 385/903. — Respins, în urma unei divergențe, recursul făcut de Stanca N. Stancu, contra sentinței trib. Ilfov s. III cu No. 307/902, dată în proces cu Nicolae Iorga.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier N. Predescu.

Pe d-l avocat Comănescu în dezvoltarea motivului II rămas în divergența, în lipsa intimatului.

Deliberând,

Asupra molivului de casare rămas în divergență:

• Exces de putere și violarea dreptului de apărare și nemotivare.
• Eu am dovedit cu martori înaintea primei instanțe fiiațiunea mea ca fiică legitimă a lui Radu sin Radu și totuși tribunalul, prin exces de putere, afirmă că eu nu'm-am dovedit filiațiunea, nici nu m'am oferit a o face.

Avînd în vedere sentința supusă recursului, din care rezultă că Stanca Nicolae Stancu a chemat în judecată pe Nicolae Iorga, pentru a'î lăsa în stăpînire averea rămasă pe urma defunctului Radu sin Radu, a cărui fiică legitimă reclamanta se pretindea; Că judecătorul ocolului Sabar a admis proba testimonială cerută de reclamantă, pentru a'și stabili calitatea de fiică legitimă a numitului defunct, însă, la judecarea procesului, a primit modul de apărare al intimatului, care invoca în favoarea sa prescripția de 30 ani și a respins acțiunea ca nefondată;

Că reclamanta făcînd apel, Tribunalul Ilfov n'a primit modul de judecată al judecătorului de ocol, de oare-ce, zice tribunalul, pămîntul revendicat, fiind dat după legea rurală, nu se poate dobîndi prin prescrip-

(*) Bibliografie: *D-r N. N. Burghel*. Asupra incapacității de lucru considerată din punctul de vedere al Cod. penal (*Curierul Judiciar* No. 28/905, p. 224); Scrisoarea d-lui J. Jonescu-Dolj (*Curierul Judiciar* No. 32/905, p. 249); *Chauveau Adolphe et Faustin Hélie*, *Theorie du Code penal*, ed. IV, 1884, Paris, t. IV, No. 1339-41; *Garraud*, *Traité théorique et pratique du droit penal français*, 1891, Paris, t. IV, No. 365-366.

țiune, a respins totuși apelul pe motivul că reclamanta n'a dovedit filiațiunea sa conform legii;

Că recurenta se plânge astăzi, prin motivul său, că a dovedit filiațiunea înaintea judecătorului de ocol și tribunalul n'a ținut seamă de această dovadă;

Având în vedere art. 292, 293 și 296 C. civ. relative la dovedirea filiațiunii copiilor legitimi;

Considerând că, după aceste articole, filiațiunea se dovedește, în primul rând, prin actul de naștere trecut în registrele stărei civile; Că numai în lipsa lui, se admite posesiunea de stat și în fine, în lipsă și de titlu și de posesie de stat, dovada filiațiunii se poate face prin martori;

Că această din urmă dovadă nu e admisă de legiuitor de cât dacă există un început de dovadă scrisă, ori când presupțiunile ce rezultă din fapte constante sunt de o astfel de gravitate în cât să se poată primi admiterea dovezii prin martori;

Că, prin urmare, după aceste texte de lege, filiațiunea nu se poate dovedi direct prin martori, fără a se face mai întâi dovada lipsei actului de naștere și a posesiunii de stat și, întru cât constatat e că recurenta n'a făcut o asemenea dovadă nici înaintea primei instanțe, cu drept cuvânt tribunalul i-a respins apelul și n'a comis nici un exces de putere;

Că, dar, motivul de casare e nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Observație. — La Romani, copilul care nu avea în favoarea sa nici titlu, nici posesiune de stat, sau care fusese înscris fie sub nume mincinoase, fie ca născut din tată și mamă necunoscuți, putea să-și dovedească filiațiunea legitimă printr'o recunoaștere din partea tatălui, contra-semnată de trei marturi (Nov. 117, cap. 2, *ab initio*), prin testamentul tatălui (Nov. 117 *loco cit.*), sau prin acte scrise emenate de la dânsul (L. 29, Pr. Dig., *De probats*, 22. 3), și în fine, prin trei sau cinci marturi (L. 45, § 1, Cod, *De testibus*, 4. 20), însă, în acest din urmă caz, numai sub condiția de a avea un început de probă scrisă (Cod, *loco cit.*).

În vechia noastră legislație, proba testimonială era, din contra, admisă fără nici-o restricție, pentru a dovedi nu numai filiațiunea legitimă, dar chiar și aceea naturală (1). De aceea, nici în Codul Calimach, nici în Codul Caragea nu se dicea nici-un cuvânt despre posesiunea de stat.

Așa dar, proba filiațiunii se putea face la noi, altă dată, prin marturi.

Biletul de botez semnat de preot și conform registrului bisericeii avea putere probatorie, și semnătura preotului și a părților nu era prescrisă sub pedeapsă de nulitate (2). O decizie a Curții din București (3) pune, cu drept cuvânt, în principiu că proba testimonială este admisibilă sub Codul Caragea, chiar în privința nașterilor petrecute sub Regulamentul organic.

Tribunalul greșise deci când pusese în prin-

cipiul că, sub Regulament, numai identitatea copilului se putea stabili cu marturi (4).

Astăzi, filiațiunea legitimă se dovedește printr'un act de naștere transcris în registru (art. 292) în lipsa unui asemenea act, printr'o posesiune de stat statornică (art. 293), sau prin amindouă aceste dovezi întrunite la un loc (art. 295); iar în lipsă și de titlu înscris sub nume mincinoase, ori-ce născut din tată și mamă necunoscuți, în care cazuri copilul este ca și cum n'ar avea de loc act de naștere, filiațiunea se poate dovedi prin marturi, în condițiile statornicite de lege (art. 296, 297).

Prin urmare, copilul legitim poate să recurgă la proba testimonială pentru a-și dovedi filiațiunea sa în patru cazuri: 1) când el nu are nici act de naștere, nici posesiune de stat, sau când în actul de naștere nu se arată nici-o filiațiune; 2) când el are un titlu complet și regulat, însă fără posesiune de stat; 3) când el are posesiunea de stat fără titlu, sau cu un titlu care nu-i arată filiațiunea; 4) când actul de naștere se contradice cu posesiunea sa de stat (5). Acestea sunt cazurile în care proba testimonială este astăzi admisibilă în privința filiațiunii legitime.

D. Alexandresco

TRIBUNALUL VÂLCEA

Audiența de la 8 August 1905

Președenția D-lui THEODOR VASILIU, Președinte

C. Georgescu cu Fabrica de bere „Azuga”

Sentiința civilă No. 448

Competință. — Afacere venită înaintea judelei de ocol și care intră în competența tribunalului. — Dacă judele de ocol declinânduși competența, are a urma conform dispozițiilor art. 108 pr. civilă. — (Art. 108 pr. civ.).

Art. 108 din Pr. civilă care prescrie că, în caz când o instanță se va declara incompetentă e datoare să trimită pricina înaintea instanței competente, care va judeca pricina fără altă cerere introductivă și fără altă plată de taxă, de cât aceea a citațiunilor, are în vedere numai cazul când instanța care și declină competența, cum și aceea unde se trimite afacerea sunt de același grad, iar nu și în cazul când acele instanțe sunt deosebite, cum ar fi o judecătorie de ocol și un tribunal.

Prin urmare, este neregulat sesizat tribunalul a judeca o afacere trimisă de judele de ocol pe temeiul art. 108 Pr. civ.; căci, în acest caz, urmează ca reclamantul să facă, de se crede în drept, o nouă acțiune la tribunal, conform regulilor de competență stabilite de procedură.

S'au ascultat din partea reclamantului C. Georgescu d-l

(1) Cas. rom. *Curierul Judiciar* din 1894, No. 7 și Bu'et. s-a 1. 1894, p. 33.

(2) Cas. rom. Bulet. s-a 1, 1877, p. 227.

(3) *Dreptul* din 1885, No. 40.

(4) *Vezi Dreptul* din 1885, No. 11.

(5) *Cpr. Marcadé*, II, 32.

avocat Paul Georgescu iar din partea pârâtei Fabrica de bere «Azuga» d-nii avocați Gr. Procopiu și N. H. Zugrăvescu.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere adresa judeului ocol. R.-Vâlcea, No. 40151 din 25 Iulie 1905 înregistrată la No. 25494/905, pe lângă care trimete dosarul acelei judecăt. No. 3759/905, în care se află cartea de judecată civilă No. 691 din 19 Iulie a. c. declinatoare de competență, relativă la procesul dintre reclamantul C. Georgescu din R.-Vâlcea, și Fabrica de bere «Azuga» din com. Predeal, jud. Prahova pentru resilierea unui contract de închiriere, spre a se judeca de acest tribunal, conform art. 108 din Pr. civilă :

Având în vedere cererea făcută de reclamantul C. Georgescu prin petițiunea înregistr. la No. 25718 din 27 Iulie 1905, pe lângă care depune timbre în valoare de lei 28 pentru complectarea timbrului legal pe care urma a se face acest proces înaintea tribunalului, cerând a se fixa termen pentru judecarea procesului :

Având în vedere actele din dosarul cauzei, și susținerile părților făcute astăzi în instanță ;

Considerând că art. 108 din Pr. civilă prescrie că, în caz când o instanță se va declara incompetentă, ea este datoră să trimită pricina înaintea instanței pe care o va judeca competentă, iar aceasta din urmă va judeca pricina fără vre-o altă cerere introductivă și fără altă plată de taxe, de cât aceea a citațiilor, și aceasta numai în cazul când hotărârea care a încuviințat trimiterea va fi rămasă definitivă prin judecata în apel, prin neapelare, sau renunțare la dreptul de apel ;

Considerând că din redacția acestui articol și din expunerea de motive făcută de legiuitor, când l'a admis, rezultă că, dispozițiunile sale sunt aplicabile numai în cazul când instanța care și declină competența, cum și aceia la care se trimite afacerea spre a o judeca ca competentă, vor fi de același grad, adică judecătoria de pace și judecătoria de pace, sau tribunal de primă instanță și tribunal de prima instanță, lucru care reiese destul de clar din penultimul alineat al art. 108 Pr. civ. unde se prevede că, instanța de trimitere va judeca pricina fără vre-o altă cerere introductivă și fără altă plată de taxe, de cât aceea a citațiilor, de oare-ce în cazul când instanța competentă este de alt grad cum este în speță la tribunal, se cere o taxă mai mare de timbre pentru petiția introductivă de instanță, oșebit altă taxă de 20 lei pentru proces, ceea ce nu există la judele de pace, unde afacerea s'a introdus pentru prima oară :

Considerând că dacă s'ar admite contrariul, ar rezulta că o acțiune făcută la judele de ocol, să se judece de tribunal pe cale de trimitere tot cu aceleași taxe de timbru depuse la prima instanță, întru cât, conform sus citatului articol, partea nu este obligată a face altă cerere introductivă de instanță, și nici a plăti alte taxe de cât acelea ale citațiilor, mai mult că, prin aceasta s'ar modifica implicit legea timbrului, ceea ce n'a fost în intențiunea legiuitorului ;

Considerând că de și reclamantul de la prima instanță C. Georgescu, prin petițiunea înreg. la No. 25718 din 27 Iulie a. c. adresată acestui tribunal, a depus timbre în valoare de lei 28, pentru complectarea timbrului legal, pe care urma a se face petiția introductivă de instanță, oșebit taxe de proces, însă prin acest fapt tribunalul n'a putut fi investit conform legii, pentru a judeca acest proces, venit pe cale de trimitere, întru cât această depunere de timbre și taxe, făcută voluntar de către parte, nu este prevăzută de nici un text de lege, ba ce e mai mult, este chiar în contra dispozițiunilor art. 108 din Pr. civilă, penultimul alineat citat mai sus care prevede că nu se va face altă plată de taxe, de cât aceea a citațiilor ;

Considerând că față cu cele mai sus expuse, este inutil a se mai discuta cestiunea dacă cartea de judecată prin care se declină competența de a judeca afa-

ceea în specie, a devenit definitivă conform ultimului alineat de sub art. 108 din Pr. civilă, prin renunțarea la dreptul de apel făcută de reclamant în instanță, de oare-ce chiar în acest caz art. 108 citat, nu prevede ca tribunalul să fie sesizat pe cale de trimitere de o instanță inferioară, cum este în specie judele de pace, ci numai de o instanță de același grad ;

Că ast-fel fiind, tribunalul ne regulat este sesizat a judeca pricina de față, pe cale de trimitere din partea judeului de ocol R.-Vâlcea, și dar dosarul cauzei urmează a i se restitui, obligându-se reclamantul C. Georgescu, de se crede în drept, să facă o nouă acțiune direct la acest tribunal conform regulilor de competență, pentru pretențiunile ce crede că are contra pârâtei fabrica de bere «Azuga» din com. Predeal ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte, restituie dosarul, etc.

Președinte (s) T. Vasiliu.

p Grefier (s) Alex. D. Presbitereanu

TRIBUNALUL ILFOV, Secț. Comercială

Audiența de la 19 Februarie 1905

Președenția D-lu M. BALȘ, Președinte

Gheorghe Degen cu Jean Feder și N. I. Eliad

Secțiunea comercială No. 206

Autoritatea lucrului judecat — Sentință achitătoare pronunțată în penal.— Dacă asemenea sentința are asupra acțiunii civile, autoritatea lucrului judecat.

Constatările de fapt ale instanțelor de represiune cari să referă la existența însăși a unui delict imputat unei persoane, constituie, pentru instanțele civile, o cestiune prejudicială, care numai poate fi pusă în discuțiune ; în asemenea caz, sentința penală, are asupra acțiunii civile autoritatea de lucru judecat (în sensul vulgar, iar nu civil al expresiunii) erga omnes.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de Gheorghe Degen cu petițiunea înregistrată la No. 5156 din 19 Martie 1904, în contra d-lor Jean Feder și N. I. Eliad, prin care cere ca, față cu acești din urmă, să-i se recunoască dreptul exclusiv și absolut de proprietate și editură asupra piesei muzicale «A la chosse à cou re» ; în al doilea rând mai cere, ca intimaiii să fie obligați a-i preda toate exemplarele acestei piese ce au tipărit, sau în caz contrar a-i plăti 200 lei pe fie care zi de întârziere, și a-i mai plăti 5000 lei daune materiale și morale ;

Având în vedere că intimatul Feder a ridicat incidentul de respingere a acestei acțiuni, pe baza excepțiunii lucrului judecat rezultând din sentința corecțională No. 1212, din 24 Mai 1904, a Tribunalului Ilfov secția IV ;

Având în vedere susținerile și opunerile părților ;

Având în vedere că, în fapt, se constată că d-l Captain Miron Costin componând un vals intitulat «A la chosse à courre» și cedând în ziua de 28 Februarie 1904 proprietatea acestui vals, s'a uivit, cu această ocaziune, neînțelegeri între George Degen, Jean Feder și N. I. Eliad în privința dreptului de proprietate asupra lui. În urma acestora, în ziua de 19 Martie 1904, George Degen intentează pe de o parte acțiunea de față, iar pe de altă parte, de oare-ce se clasase o plângere ce adresase la Parchet, cheamă direct în judecată corecțională înaintea tribunalului, potrivit dispozițiunilor art. 178 C. pr. pen. pe Feder, Eliad și I. Naghel. Tribunalul Ilfov, s. IV sesizat cu judecarea afacerii, achită pe inculpați, prin sentința No. 1212 din 24 Mai 1904, pentru motivul că Degen nu a stabilit că ar fi proprietar al valsului în cestiune. Reclamantul de astăzi care declarase că nu se constituie parte civilă de cât pentru cheltuelile făcute pentru descoperirea delictului,

face apel în contra sentinței achitătoare, însă, înaintea Curței de apel din București, s. l. declară că și retrage apelul, întru cât are o acțiune în daune intentată înaintea Tribunalului Comercial; Curtea, luând act de declarațiunea făcută, dispune închiderea dosarului;

Având în vedere că cu ocaziunea procesului corecțional, Degen se plângea pentru că Feder și cei-l'alți ar fi emis fără drept o edițiune a valsului «A la chosse à courre», proprietatea sa;

Având în vedere că prin acțiunea de față Degen cere daune, cauzate prin emiterea fără drept a valsului «A la chosse à courre» de către intimați;

Având în vedere că faptul generator al pretențiilor reclamantului este, deci, săvârșirea de către părțile a unui fapt pozitiv, emisiunea fără drept a unei piese de muzică;

Având în vedere că, prin urmare, în prima linie, pentru ca pretențiunile reclamantului să poată fi astăzi discutate, trebuie să se stabilească existența acestui fapt;

Având în vedere că s'a constatat pe cale penală că acest fapt nu poate fi pus în sarcina părților de astăzi; căci ei, într'adevăr, au fost achitați, pentru motivul că Degen nestabilind dreptul său de proprietate asupra valsului, delictul de contra-facere ce se pune în sarcina inculpaților de atunci, nu exista;

Că față cu această constatare a instanței penale, nu se mai poate pune din nou astăzi chestiunea în discuțiune pe cale civilă;

Considerând într'adevăr că, constatările de fapt ale instanțelor de represiune sunt opozabile «erga omnes», și chiar acelor ce nu au figurat în instanță; nu este vorbă în acest caz de existența elementelor lucrului judecat potrivit rânduețelor Codului civil, ci de o cesțiune elementară de bună ordine a justiției și de prestigiu și efect deciziunilor represive;

Considerând într'adevăr că, este inadmisibilă, după ce s'a stabilit de instanța penală că un fapt pozitiv pus în sarcina unui inculpat nu există, o instanță civilă să examineze din nou dacă acest fapt există sau nu. Constatările de fapt ale instanțelor de represiune care se referă la existența însăși a delictului imputat, constituie pentru instanțele civile o cesțiune prejudicială, care nu mai poate fi pusă în discuțiune. Sentința penală are asupra acțiunii civile autoritate de lucru judecat (în sensul vulgar, iar nu civil al expresiunii) erga omnes (Vezi Lacoste, Chose jugée, ed. II-a, pag. 403, No. 1182);

Având în vedere că, în specie, cesțiunea existenței delictului de contra-facere este esențială, pentru ca să se poată admite acțiunea de față, căci, dacă intimații nu au contra-făcut valsul, ci au uzat de un drept al lor, faptul lor nu a putut pricinui daune reclamantului;

Având în vedere faptul că tribunalul a achitat pe intimații de astăzi, pentru că reclamantul de atunci și de astăzi nu și dovedise dreptul de proprietate asupra valsului «A la chosse à courre», nu poate schimba întru nimic cele arătate, nici îndritui pe reclamant ca astăzi să facă dovada dreptului său de proprietate. Faptul generator al achitărei este definitiv și nu mai poate fi pus din nou în discuțiune, mai ales când inculpatul nu a fost achitat pentru motivul că săvârșind un fapt nu ar putea fi pedepsit din punctul de vedere penal, ci pentru motivul că nu a săvârșit faptul. De altminterlea, nici în civil nu s'ar putea, după ce s'a respins o acțiune pentru lipsa vre-unei probe pe care reclamantul era dator să o facă, să se pue cesțiunea din nou în discuțiune prin intentarea altei acțiuni, făcându-se cu această ocaziune dovada cerută;

Având în vedere că reclamantul susține că, sentința penală prin care inculpații sunt achitați nu este definitivă, pentru motivul că, atunci când, în fața Curței de apel, a retras apelul pe care l' făcuse în contra sentinței achitătoare, a declarat că și rezervă dreptul ca să și valorifice drepturile pe cale civilă;

Având în vedere că această susținere de fapt este exactă;

Considerând însă că, cesțiunea culpabilității inculpaților din punctul de vedere penal nu a putut fi rezervată prin declarațiunea părții civile. Achitarea inculpaților și prin consecință motivele de fapt care au pricinuit această achitare, sunt definitiv dobândite, căci acțiunea publică, cesțiunea culpabilității sale neculpabilității unui inculpat nu poate fi ținută în suspensiune la infinit, după placul părții civile. Că dacă, într'adevăr, partea civilă se poate desista făcându-și rezervele sale, totuși această desistare nu i dă dreptul ca cu ocaziunea procesului civil să nu fie seamă de deciziunea judecătorilor corecționali;

Că, în orice caz, asemenea desistare nu poate avea loc într'un mod valabil posterior sentinței achitătoare a tribunalului, față cu dispozițiunile art. 64 C. pr. p.

Că, prin urmare, opunerile părții civile fiind neintemeiate, incidentul propus de intimatul Jean Feder este întemeiat și cată a fi admis și existând în specie lucru judecat, acțiunea de față cată a fi respinsă.

Pentru aceste motive redactate de d-l M. Balș, Tribunalul, admite incidentul și respinge acțiunea.

(ss) M. Balș G. Bosie.

JUDECĂTORIA OCOLULUI SIMILA

Audiența de la 15 Iulie 1905

I. Popescu cu Th. Balmuș

Carte de judecată No. 1217

Contravenție polițienească.—Insultă.—Dacă cuvintele de țigan, grec, bulgar, etc. cu cari desemnăm o persoană prin numele naționalității căreia aparține, poate constitui o insultă în anumite împrejurări. — (Art. 300 și 396 Cod penal).

Cuvintele țigan, grec, bulgar, etc. cu cari desemnăm o persoană prin numele naționalității căreia aparține, de și au aparența unui adevăr inofensiv, ele însă pot constitui o injurie care să intre în cadrul art. 300 combinat cu 396 C. pen. atunci când din împrejurările în care au fost rostite, rezultă că sensul lor este acel metaforic, de ridiculare și de injurie.

Judecata,

Asupra opozițiunii introdusă de I. Popescu din Zorleni, cu cererea înregistrată la No. 11044/905, în contra cărții de judecată No. 963/905, prin care în urma reclamațiunii lui Th. Balmuș cu același domiciliu, că a fost făcut, porc, măgar, țigan, a fost condamnat făcându-se aplicarea art. 300 combinat cu 396 C. pen. la 10 lei amendă și 10 lei despăgubiri civile;

Văzând că din lucrările aflate la dosar se constată, și judecata rămâne convinsă, că oponentul a adresat acele cuvinte lui Th. Balmuș, de și el și martorii aduși arată că i-a spus numai cuvântul «țigan», judecata însă cată a pune mai mult temeiul pe depunerile marturilor de la primele cercetări, și anume: I. Păduraru, ajutor de primar și Gh. Butnoi, secretar comunal, oameni cari prin situațiunea lor inspiră mai multă încredere justiției, și aceștia au arătat, că i-a spus și porc și măgar;

Văzând însă că dacă luăm numai declarațiunea oponentului și a marturilor săi, că a făcut pe reclamant țigan, și alte cuvinte nu i-a spus, cată să vedem dacă acest cuvânt poate avea caracterul injuriilor sau expresiunilor ocărătoare prevăzute de art. 300 combinat cu art. 396 C. pen.;

Văzând că într'adevăr, la prima vedere s'ar părea, că a desemna pe un bulgar, grec, evreu, țigan, etc. cu numele naționalității sale grupului etnic căreia aparține, e a exprima un adevăr inofensiv, care în nici un caz, n'ar putea constitui o injurie, sau o expresie ocărătoare

Vezând că dacă la contravenții legiuitorul nu pedepsește intențiunea, nu urmează că ea nu poate fi cercetată când e vorba a stabili sensul unor cuvinte, și numai în acest scop, pentru a vedea dacă au un caracter ofensător sau nu, precum și împrejurările în care au fost adresate, și din care poate să rezulte caracterul injurios ;

Vezând că dacă românul e mândru de numele și originea lui, dacă grecul se împodobește cu gloria unui trecut luminos, dacă ungurul e încântat până la șovinism de naționalitatea lui, și țiganul se poate fâli cu vătaful și salașul lui, și bulgarul cu numele lui, și ast-fel fie-care agregat etnic, care crede că păstrează un patrimoniu al unui trecut, pe care e chemat să-l mărească și să-l transmită, și de sigur că fie-care membru al unui ast-fel de grup etnic e înduioșat până la cel mai curat sentimentalism, sau înflăcărat până la entusiasm, când i-se amintește originea de unul din ai săi, pentru că atunci știe că cuvântul se referă la acel patrimoniu pe care îl crede intangibil, și tot un ast-fel de sentiment se deșteaptă și atunci când cuvântul e spus de un străin, dar când împrejurările arată că sensul lor e referitor la acele calități ale națiunii, care îi constituiesc caracterul distinctiv și formează gloria ei. În ast-fel de împrejurări a desemna pe cine-va cu numele naționalității, e a exprima un adevăr, care nu numai că nu ofensează, dar nici nu lasă indiferență, ci place și încântă ;

Vezând însă că contactul între popoare, a făcut să și cunoască nu numai părțile bune, dar și defectele, fapt care a dat naștere unei întregi literaturii populare de zeflemele și de caricaturisare a slăbiciunilor morale, toate, nu lipsite de malițiositate. În special, la noi și în întregul orient european, contactul învrăjbit, pe care în decurs de veacuri l'a avut popoarele, a dezvoltat într'un grad și mai mare această notă de ridiculare, dând naștere unui întreg limbaj popular de metafore, prin care omul prost, e un bulgar, fadulul-sărac, o capră, altă metaforă prin care desemnează pe grec, și în special nomazii țigani și internaționalii evrei, au stârnit verva anecdotică a poporului, pentru a desemna pe omul de batjocură, fricos sau laș și meschin și fără demnitate, se înțelege în tot-deauna cu o notă de exagerare și adesea de neadevăr. De ast-fel de grațiosități de bună vecinătate n'am scăpat nici noi, și românii din Transilvania știu ce gândesc ungurii când le spun Valachi :

Vezând că ast-fel fiind, dacă fie-care e mândru, când e desemnat cu naționalitatea lui, știind că la cuvânt se atășează ideea calităților cu care se poate fâli, lucru nu mai este așa, când din împrejurări rezultă că la cuvânt se asociază cea-laltă idee, de caricaturisare, de batjocură, a cărei malițiositate descoperă și caracterul injurios. Și în cazul acesta injuria e mult mai gravă, căci ea atinge nu numai un sentiment relativ la persoana celui cărui se adresează cuvântul, dar atinge și un alt sentiment mai delicat, mai susceptibil, acel al naționalității cu care el se confundă ;

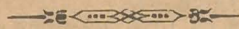
Și când în speță din împrejurările de fapt, rezultă că cuvântul țigan a fost pronunțat la o sfadă de oponent, de sigur că nu l'a spus cu o laudă, sau pentru a desemna grupul etnic cărui aparține Th. Balmuș, nici pentru a-l distinge personal de alte persoane de altă naționalitate care s'ar fi găsit acolo, căci atunci putea să-l cheme pe nume, pe care i-l cunoștea, ci de sigur s'a referit la acel sens anecdotic pe care îl dă limbajul popular cuvântului țigan, adică de om de nimic, de batjocură, etc.; și în acest sens credem că, cuvântul are un caracter injurios și intră în cadrul art. 300 C. pen., după cum în același sens, au un caracter ofensător cuvintele cu care arătăm anumite infirmități fizice ale unor persoane, și e vorba de un adevăr constat, când din împrejurări rezultă că au fost adresate ca batjocură. Căci malițiositatea, care dă în esență sens

ofensător cuvântului, îl face să iasă din domeniul pur al moralei și al conștiinței, care condamnă o ast-fel de conduită către semenii noștri, pe cari natura i-a hărăzit cu defectuosități corporale și trece prin caracterul injurios în sfera sancțiunii penale.

Pentru aceste motive, respinge opoziția, etc.

p. Judecător (s) C. Orănescu.

Grefier (s) T. Cărbunescu

Resumat de jurisprudență străină în materie de drept civil Curtea din Bruxelles, 24 Martie 1903

Femea măritată.— Stare în judecată.— Apel neregular — Acordarea unui termen.— Art. 215, 218, C. fr. (197, 200 C. rom.).

Apelul făcut de o femea măritată neautorizată nu poate fi respins de plano la prima înfățișare, de și este neregular introdus. Judecătorii trebuie să acorde femeii un termen spre a cita pe bărbat în scopul de a-i da cuvânt autorizare; iar dacă bărbatul, la termenul desfipt, nu se prezintă sau refuză de a da autorizarea, Curtea poate s'o autorize în locul lui.

(Pasierisic belge 1904, 2. 11 și Revue trimestrielle de dr. civil t. IV, anul 1905, p. 372, No. 3).

Observație.— Doctrina și jurisprudența sunt constante asupra acestui punct. Vezi Cas. rom. Bulet. sec. 1, 1872, p. 319 ; Bulet. sec. 1, 1886, p. 859 ; Dreptul din 1886, No. 4 ; Bulet. 1893, p. 866 și Dreptul din 1893, No. 68 ; C. Bordeaux, Sirey, 51. 2. 757 ; D. P. 52. 2. 63 ; Laurent, III, 103 ; Aubry et Rau, V, § 472, p. 165 (ed. a 4-a) ; D. Alexandresco, t. I, partea II, p. 115 și p. 126, etc.

(N. R.).

LEGEA CORPULUI DE AVOCATI

În *Curierul Judiciar* No. 1, din 1902 Ianuarie a apărut un proiect de reformă a actualelor legi a constituirei corpului avocaților din 6 Decembrie 1864 și 8 Iunie 1884, datorit Baroului Capitalei.

Luând cunoștință de acest proiect de și magistrat pe atunci, totuși în interesul acestui corp din care mai curând sau mai târziu urma să fac și eu parte, am preluat un contra-proiect pe care am avut onoarea a-l înainta d-lui Ministru al Justiției prin Februarie 1902 creșând că'n urmă d-sa va depune în Cameră un asemenea proiect modificător a acestor legi, a cărui necesitate era și e de mult simțită.

Am trimes câte un exemplar celor 32 barouri din țară ; la mulți d-ni avocați, ilustrați și a barourilor noastre, precum și ziarelor *Dreptul* și *Curierul Judiciar* spre a-l examina, cu nădejdea că se va da asupra'i recenziuni de aceste 2 ziare de drept, și că voi stimula aceste barouri a eși din apatia în care lăncezează din 1884, spre a se aduna cât mai curând îndreptări actualelor legi cari nu mai corespund sub nici un raport cu starea actuală, contribuindu-se ast-fel, dacă numai cu o lege se poate contribui la aceste, a se ridica prestigiul moral, și material chiar, al acestei instituții, și în consecință al avocaților însuși, care la ori-ce ocaziune se complac a se fâli că fac parte din magistratură, dar cari, din nenorocire, în mare majoritate (a se vedea interviul unui d. avocat publicat în ziarul *Adevărul* No. 5224, 904 Februarie 17) prin obiceiurile actuale, lipsa de multe însușiri sufletești inerente acestei delicate profesunii, la care adăogându-se și lipsa de cunoștințe juridice suficiente sunt departe cu totul

a fi la înălțimea menirei lor, atât în dauna lor cât și mai cu seamă a celor ce le încredințează afacerile lor.

Lucrarea mea însă de și favorabil apreciată pe atunci de mulți avocați distinși și de și s'a făcut despre ea o mențiune favorabilă prin *Curierul Judiciar* No. 12 din 10 Febr. 1902, totuși nu a avut darul a stimula nici unul din barouri, ba chiar nici pe cel din București, care fusese inițiatorul propunerii de modificare a actualelor legi din 1864 și 1884, așa că ele și-au continuat neturburate existența în dauna prestigiului și interesului acestui corp.

În 1903 d-l Ministru al Justiției a depus în Cameră un proiect de lege modificator și complimantar în parte a actualelor legi din 1864 și 1884, în loc de o întreagă lucrare (publicat în întregul lui în ziarul *Cronica* No. 511/903 Februarie 6), care din fericire a rămas în cartoanele ei.

Citind că actualul d-l Ministru al Justiției, a hotărât în fine modificarea acestor legi, însărcinând cu elaborarea unui proiect de modificare pe distinsul avocat d-l M. Antonescu decanul baroului din București, în care între altele să se prevadă și dispozițiuni relative la obligativitatea achitării cotizațiilor lunare din care să se poată de fapt acorda ajutoare membriilor baroului, căror le ar fi neapărate asemenea ajutoare, profit de acest prilej spre a arăta că prin 1902 de și eram magistrat, am căutat a aduna materialul necesar pentru întocmirea unui proiect relativ la înființarea unei asociațiuni generale a tuturor avocaților din țară, după exemplul altor societăți existente, în fruntea cărora e Societatea funcționarilor publici care a dat rezultat atât de satisfăcător, în vreo 25 de ani de la existența ei.

Dovadă, până la 31 Decembrie 1904 (a se vedea Buletinul societății No. 5,905, Martie 1):

- 1) Palatul din București de la șosea, în val. de 7—800000 lei;
- 2) Lei 1.241.936, b. 56, ajutoare acordate membrilor rămași fără funcțiune;
- 3) Lei 667.214, b. 43, ajutoare de doctor și doctorii;
- 4) » 403.972, b. 80, ajutoare de înmormântare;
- 5) » 830.923, b. 79, pensii acordate moștenitorilor și văduvelor foștilor asociați;
- 6) Lei 1.276.975, capital consemnat la Casa de depuneri.

La aceasta am mai fost îndemnat, de și eram magistrat, și de citirea unei dări de seamă publicată în No. 163/902 Iulie 16 al ziarului francez «*La loi*» intitulată «*Association annuelle prévoyance de avocat et anciens avocats du barreau de Paris*», din care reieșea că din inițiativa unor avocați din Paris (D-l avocat Maysen, fiind însărcinat cu redactarea unui proiect de statute) voia să se formeze o asociație a tuturor avocaților din Paris, care pe lângă că ar contribui la cimentarea raporturilor de bună confraternitate între avocați, apoi ar înlesni puțința a se veni în ajutorul acelor membri avocați și familiilor lor, cari nu și-ar putea agonisi hrana zilnică din cauză de boală, bătrânețe, etc.

Eu însă nu m'am gândit la o asociație restrânsă pentru fie-care barou, ci la o asociație generală a tuturor avocaților din țară, cu care s'ar putea atinge mai sigur, cu mai mare înlesnire și pe o scară mai întinsă scopul țintit de confraternitate și ajutorare.

În actualele regulamente de constituire a mai tuturor barourilor din țară exista, în adevăr, dispozițiuni relative la ajutorarea membrilor lor, ba chiar și a familiilor lor, cari s'ar afla în unul din casurile sus arătate, dar ele apar ca niște eleimosine ce li s'ar putea acorda după capriciul consiliilor de disciplină, de oare-ce nu e regulamentul modul distribuirei.

Aceste dispozițiuni lăsate la bunul plac al consiliilor, cunoscută fiind firea noastră părtinitoare, dau loc în practică, pe acolo unde se acordă, la inegalități în aplicare, după considerațiuni certate cu echitatea, apoi nereșind de nicăieri că sunt obligatorii ca niște ajutoare ce ar reveni de drept membrului avocat ce le-ar solicita, acesta se resimte umilit a le cere, lipsindu-se adese-ori de ele, ori cât de necesarii i-ar fi, lucru ce nu va mai fi din moment ce va fi prevăzute, în noul regulament ca un drept al său.

Călăuzit de această idee, am voit a formula un proiect de regulament carele să reglementeze pe lângă această cestiune și o mulțime de alte cestiuni relative și interesând acest corp,

cară să fie aplicabile uniform tuturor barourilor din țară, punând ast-fel capăt actualei stări, în care există 32 regulamente după câte tribunale de județe există în țară, care nu concordă între ele, sunt incomplete și vexatorii în multe din dispozițiunile lor, atât față de membrii acelor barouri cât și față de membrii altor barouri cari voind să-și siliți de interese a se strămuta dintr'un barou într'altul, sunt nevoiți a plăti taxa de strămutări. De ce? — mai mare chiar de cât taxele de primă înscriere.

Dovadă între-altele art. 47 din regulamentul constituțiunei Corpului avocaților de pe lângă Tribunalul Buzău, aprobat de Onor. Minister al Justiției, care prevede 30 lei taxă de primă înscriere și 60 lei taxa de înscriere în cas de strămutare de la alt barou.

Găsesc că dispoziția actualei legi care a lăsat la discreția baroului din fie-care județ ași formula singure regulamentele, nu le-a fost de nici un avantaj ci din contra, căci lăsate la propria lor inițiativă nu s'au ocupat și nici n'a avut în mare parte răvna de a lucra la ridicarea prestigiului acestui corp, care din nenorocire (aceasta trebuie să o recunoaștem, și mărturisim fără esitare, pentru îndreptarea, cât mai e timp, a răului care poate deveni și mai mare) este actualmente sub nivelul la care ar trebui să fie, și la care a ajuns în alte state, unde avocații nu numai se faleză ca la noi de a face parte din magistratură, dar caută a o egala și întrece chiar, stimulând ast-fel și emulând chiar pe magistrații de carieră a se menține și a ridica la nivelul ce le e merit, atât pentru prestigiul lor și a corpului din care fac parte, cât și a încrederei ce trebuie să inspire și ei impričinaților prin corectitudinea, imparțialitatea, știința și purtarea lor exemplară și ireproșabila atât în viața lor publică cât și privată.

Prin urmare, sunt de părere ca de odată cu modificarea actualelor legi de constituire a corpului de avocați, să se întocmească de Onor. Minister al Justiției și un regulament de aplicarea ei și constituirea barourilor, care să fie uniform pentru toate barourile din țară, în care nu se vor putea introduce modificări de cât tot prin Onor. Minister al Justiției fie din inițiativa sa, fie după propunerea barourilor, ne mai lăsând aceasta la inițiativa lor, care nu a dat, nici nu va da în viitor rezultatele dorite.

În ce privește constituirea corpului, legea ar urma să prevadă o clasă a avocaților, adică că nu ori-ce titrat, imediat ce și va obține diploma de doctor sau licențiat în drept să poată profesa avocatura, ba chiar la toate instanțele, fără deosebire, după cum se urmează azi, când vezi tineri nepregătiți și fără cea mai mică experiență îndrăznind a pleda chiar înaintea Inaltei Curți de casație și cari nu au, din nenorocire, adesea, de cât cunoștinți superficiale de drept.

Să fie supuși mai întâi unui noviciat, după care numai să fie înscriși ca avocați stagiați în barou după ce vor prezenta pe lângă cerere și următoarele acte:

1) Diploma de bacalaureat sau un certificat equivalent de absolvirea cursului complet liceal, fie în țară fie în streinătate, precum și diploma de doctor ori licențiat în drept în țară sau streinătate, care vor fi vizate; pentru cele din streinătate, în urma unui examen riguros înaintea facultăților de drept din țară, iar nu numai în baza diplomei de doctor în drept sau licențiat din streinătate, care s'au vizat, din nenorocire, în trecut, cu prea mare înlesnire de aceste facultăți, diplome obținute de tineri, cari nici au putut ași da osteneala a le obține personal, lipsindu-le pregătirea necesară, ci prin persoane interpuse, după cum obștește este știut, de oare-ce le era imposibil, lipsindu-le cunoștințele elementare, absolut necesare, ne având cursul complet de liceu, ci numai câte-va clase de liceu, ba une-ori chiar numai cursul primar (unul din aceștia, actualmente magistrat, a fost chiar aprod la o judecătorie din țară), de a putea obține asemenea diplome prin cunoștințele lor personale.

Cu aceasta s'ar pune capăt acestei situațiuni dăunătoare prestigiului moral al acestui corp în care s'a putut strechura cu prea multă înlesnire unui cari nu merita să pătrundă în el, dovadă exemplul tipic de mai sus.

2) Un certificat din partea grefei locului de naștere precum și a locului unde și-a făcut studiile de drept din țară sau streinătate, prin care să se constate că în timpul acestor

studii nu a fost condamnat nici suferit vre-o penalitate, pentru vre-unul din delictele ce se vor prevedea în legea de constituirea corpului de avocați, ca fiind inadmisibilă înscrierea cui-va în barou.

3) O mărturie sub prestare de jurământ a cinci cetățeni bine reputați, făcută înaintea tribunalului originii sale domiciliului celui ce voește a se înscrie în barou că nu a fost condamnat sau suferit nici o pedeapsă, pentru aceleași fapte la vre-unul din cele-1alte tribunale din țară sau streintatate.

4) Alte condițiuni ce s'ar mai crede

Petiționarul care ar întruni condițiunile de mai sus va fi înscris mai întâi ca stagiari, având dreptul a pleda numai la judecătoriele de ocoale și în apel la tribunal.

După un stagiū oare-care și afacerile de primă instanță la tribunale și în apel la Curțile de apel, precum și la curtea cu jurați.

Iar după un alt termen, și la cele-1alte instanțe judecătorești, Casație, etc. când i va înceta dreptul de a mai pleda pe la judecătorii, care va rămânea rezervat numai avocaților din primele două clase.

Prin această lege va urma a se desființa pe viitor de la aplicarea ei, dreptul acordat prin art. 123 din actuala lege a Jud. de ocol din 1896 și prin art. 46 din actuala lege a portareilor din 1902 foștilor judecători, ajutoari de judecători, grefieri de Curți și Tribunale ne titrați, de a pleda ca apărători la judecătoriele de ocol, respectându-se ne-apărat drepturile câștigate de cei înscrisi în puterea acestor legi până la punerea în aplicare a noiei legi, de când nu se vor mai putea face asemenea înscrieri.

Aceasta măsură va contribui mult a ridica această profesiune din halul în care e coborâtă pe la judecătorii, mai ales din cauza abuzurilor de interpretare dat de mulți președinți de tribunal dispozițiunii art. 123 sus menționat, care prevede pe grefieri, de tribunale sau curți, interpretare eronată pe baza careia acești președinți, asimilând pe ajutoarele de grefă cu grefierii, de și legea nu dă loc la cea mai mică îndoială că i ar fi avut și pe ei în vedere, a înscris printre apărători o sumă de foști ajutoari de grefă cari au invadat judecătoriele și înjosit profesiunea, săvârșind cu aceasta acești d-ni președinți nu o interpretare, ci un abuz de interpretare, după cum am expus pe larg în expunerea de motive cu care am însoțit sus menționatul meu proiect de reformă a constituției Corpului avocaților, depus d-lui Ministru al Justiției încă din 1902.

Aceste avantaje acordate acestor netitrați. (despre care nu găsim vre-un exemplu la cele-1alte profesii unde membrii fiind mai zeloși de apărarea drepturilor lor, nu au lasat dar nici nu a trecut prin minte nimănui a lăsa, să pătrundă netitrații acolo unde se cere de regulă titlul - medic ingineri, profesori, etc.) a avut poate neînsemnatul dar de a le procura un mijloc de traiu, pe care l ar fi găsit poate mai imbelșugat cu alte ocupațiuni, în cazul în care nu li s'ar fi acordat acest drept, dar în ultimul a avut desavantajul de a scobori foarte jos profesiunea pe la judecătorii, ceea ce din nenorocire s'a repercutat și pe la tribunal, etc prin concurența fără scrupul ce le a convenit a face avocaților titrați și de carieră, pe cari mai ales pe începători, față de această concurență, i-a silit a'și înjosi profesiunea spre a'și putea câștiga existența zilnică, atât în dauna prestigiului Corpului, cât și a împriicinătorii, de a caror interese nu se mai ocupă cu aceeași râvnă din cauza micimei onorariului, la care urmează a se mai adăoga și nesiguranța complectei lor achitari, pentru care legea ar urma să prevadă o garanție.

De asemenea, fiind-că la unele din consiliile de disciplină a barourilor din țară s'au săvârșit abuzuri cu înscrieri de persoane netitrate conform art. 1 a legii din 1864 și 3 a legii din 1884, înscriindu-se ca avocați chiar muscali, foști birjari, precum și menținerea și azi în tablouri a unor avocați aflați de mult în cazul de excludere prevăzută de art. 2 din legea din 1864, ca unii ce au suferit condamnățiunii pentru fapte infamante, săvârșite de mult de ei, obștește cunoscut de altmintelea de toți membrii baroului, fără a găsi cu cale nici unul a releva cazul, sunt de părere, după cum am prevăzută în art. 127 al sus menționatului meu proiect, a se prevedea în noua lege o dispozițiune pentru revizuirea tuturor

tablourilor din țară în termen scurt ce s'ar prevedea de la aplicarea ei, de o comisiune compusă din prim-președintele său presidential cel mai vechiu la tribunalele cu mai multe secțiuni, său de președinte la tribunalele cu o secțiune în unire cu procurorul tribunalului și decanul baroului respectiv, înaintea cărora fie-care avocat înscris să'și presinte titlurile spre a se verifica de e înscris în prevederile legilor din 1864 și 1884, după care va fi trecut în noul tablou întrunit conform noiei legi, excluzându-se cei ne legal înscrisi sau abuziv menținuți în aceste tablouri.

De asemenea ar urma a se prevedea că noile înscrieri nu se vor putea face de cât după examinarea cererilor și titlurilor candidaților de către aceiași comisiune sau de consiliul de disciplină, cu concluziunile procurorului.

Aceiași regulă ar urma să se aibă la trecerea avocaților dintr'o clasă în alta.

Cu această dispozițiune (amputare) s'ar purifica mult aceste tablouri de multe elemente cari au contribuit la cangrenarea acestui corp pe care pe alocurea l'a scoborât cu mult sub nivelul la care urmează a fi ridicat.

În noul proiect ar urma să se prevală dispozițiunii cu decăderi în contra avocaților cari se vor dovedi că se servesc în exercițiul profesiunii lor de samsari, care e încă una din cauzele cari au făcut să decadă atât de jos această profesiune, precum de asemenea pedepse penale în contra celor ce se vor dovedi exercitând meseria de samsari, care e atât de înfloritoare astăzi, cari câștig materialicește mai mult ca avocații, contribuind încă actualmente atât la decăderea profesiunii de advocat cât și la spolierea bieților împricinați.

Prin art. 124 al sus menționatului meu proiect am prevăzută ca această lege să se aplice întocmai și corpurilor de avocați din Dobrogea, abrogându-se cu aceasta dispozițiunile art. 57 din actuala lege de organizare judecătorească a Dobrogei din 30 Martie 1886, care dă în cădere d-lui Ministru al Justiției autorisarea și retragerea dreptului de advocat pe lângă instanțele judecătorești din Dobrogea atribuțiunile de decan și consiliului de disciplină fiind conferite presidentului tribunalului, ori care ar fi numărul avocaților de pe lângă tribunal de oare-ce de mult nu mai e nici o rațiune a se menține asemenea dispozițiunii, și cu atât mai puțin astăzi, după 27 de ani de la realipirea acestei provincii la patria mamă, nu mai există nici o rațiune ca să mai rămâie impusă unor legi excepționale în ce privește cel puțin constituirea barourilor avocaților ca și cea a administrației justiției, care urmează a fi întocmai ca în restul țării, iar nu cu excepțiunile prevăzute de art. 34 din aceeași lege, care, între altele, în afacerile de primă instanță, la tribunal, menține judecătorul unic, adică presidentul său judecătorul care preșidează. Când complectul e compus din 2 magistrați, cel ce preșidează are vot deliberativ iar cel-1-alt numai vot consultativ. De ce s'a menținut această dispozițiune și după 1 Aprilie 1894 de când Tribunalele din Dobrogea sunt constituite identic cu acelaș număr de judecătorii? De sigur, anomalii scăpate din vedere de legiuitor. . . , de și cu ocazia votării legii din 1894 prin care s'a inființat și la aceste tribunale jude-instructor de la 1 Aprilie 1884 (cu care s'a uniformizat personalul cu acela al tribunalelor din țară) am avut onoare, fiind judecător de ședință la Tribunalul Constanța, a supune d-lui Ministru al Justiției a prevedea această modificare cu ocazia votării acestei legi, spre a pune capăt acestei deosebiri.

Au trecut 11 ani de atunci, și această dispoziție excepțională, ne justificată prin nimic, subsistă și asta zi, acordând ast-fel prerogative mai mari președinților din Dobrogea de cât colegilor din restul țării.

1905, August 27

E. E. Vincler

Aflăm că, în urma elogiosului raport făcut Academiei din Paris de ilustriul jurisconsult Profesor Larneade, Academia a conferit premiul Auguste Copin compatriotului nostru D-l N. Petrescu-Comnèn, Avocat, Doctor în drept de la Facultatea din Paris, pentru importanta sa lucrare «Etude sur la condition des Israélites en Roumanie».